

อักษรไทยน้อย

อักษรวิธี

อักษรไทยน้อยเป็นอักษรที่ไม่นิยมเขียนภาษาบาลี เพราะมีตัวอักษรน้อยไม่พอต่อการเขียน แต่นิยมเขียนภาษาถิ่น(ภาษาลาวและภาษาไทยถิ่นอีสาน)ซึ่งจะมีพยัญชนะที่ตรงกับเสียงภาษาถิ่นเท่านั้น อักษรวิธีของอักษรไทยน้อยส่วนมากจะเหมือนกันกับอักษรวิธีของไทยปัจจุบันและอักษรวิธีลาว(เพราะอักษรไทยน้อยเป็นต้นแบบของอักษรลาว) จะแตกต่างตรงที่มีอักษรวิธีอักษรธรรมปะปนอยู่บ้าง เช่นตัว หยอหยาดน้ำ(ย หางยาว) การใช้สระเอียที่มีตัวสะกดจะใช้เชิง ย ตัวเดียว หรือการใช้ตัวเพ็องในอักษรธรรมมาประสมกับพยัญชนะของอักษรไทยน้อย เป็นต้น โดยอักษรวิธีของอักษรไทยน้อยจะวางพยัญชนะต้นไว้บนบรรทัด และวางสระไว้รอบพยัญชนะต้น คือด้านหน้า ด้านหลัง ด้านบน ด้านล่าง เหมือนอักษรวิธีไทยปัจจุบัน พยัญชนะตัวสะกดก็วางไว้บนบรรทัดเดียวกันกับพยัญชนะ(ยกเว้น ตัว ย สะกด) ส่วนพยัญชนะตัวควบกล้ำ จะวางไว้ได้บรรทัด

พยัญชนะอักษรไทยน้อย

พยัญชนะเดี่ยวอักษรไทยน้อยมี ๒๖ รูป คือ

ก	ข	ค	ง	จ	๓,๓
ด	ต	ถ	ท	น	บ
ป	ฝ	ผ	พ	ฟ	ม
ย	ร	ล	ว	ศ	ห
๑	๒				
๑	๒				

พยัญชนะควบกล้ำมี ๖ รูป ดังนี้

๑	๒	๓	๔	๕	๖
๑	๒	๓	๔	๕	๖

สระ

สระอักษรไทยน้อยใช้เขียนไว้รอบพยัญชนะตัวเต็ม คือ ด้านหน้า เรียกว่า สระหน้า ด้านหลัง เรียกว่า สระหลัง ด้านบน เรียกว่า สระบน ด้านล่าง เรียกว่า สระล่าง เหมือนสระอักษรไทยปัจจุบัน มี ๒๓ รูป ดังนี้

อะ	อา	อิ	อี	อึ	อือ
อุ	อู	เอะ	เอ	แอะ	แเอ
โอะ	โอ	เอะ	เอ	อ้าว	เอ็ย
เือ	เออ	อ้า	ไอ	เอา	

สระพิเศษ อีก ๒ ตัว คือ

๑. ๓ ตัว ย เพื่ออง ใช้เขียนแทนสระเอ็ย เมื่อมีตัวสะกด เช่น ฅย๓ (เก็ย), ฅย๓ (เก็ยง)
๒. ๓ ตัว หย๓ หย๓ หย๓ ใช้เท่ากับเสียง สระอ๓ สะกดด้วย ย (อ๓ย) เช่น ฅย๓ (ค๓ย), ฅย๓ (น๓ย)

ตัวสะกด

ตัวสะกดในอักษรวิธอักษรไทยน้อยนั้น นิยมสะกดด้วยพยัญชนะเต็มโดยเขียนไว้บรรทัดเดียวกันกับพยัญชนะต้น โดยมีตัวสะกด ๘ เหมือนอักษรวิธภาษาไทยปัจจุบันคือ

๑. ฅ (แม่ก) เช่น ฅก (มาก) ฅก (จิก) ฅก (ลูก) ฅก (แอก)
๒. ฅ (แม่ค) เช่น ฅค, ฅค (สาค) ฅค, ฅค (คืด) ฅค, ฅค (ญาติ)
๓. ฅ (แม่กบ) เช่น ฅบ (ขาบ) ฅบ (บึบ) ฅบ (แจบ) ฅบ (โลบ)
๔. ฅ (แม่กง) เช่น ฅก (คิง) ฅก (สูง) ฅก (แป็ง) ฅก (เล็ยง)
๕. ฅ (แม่กน) เช่น ฅก (ก่น) ฅก (กิ่น) ฅก (กิ่น) ฅก (เล็ยง)

* แม่ก ใช้ประสมกันทั้ง ฅ(ค) และเชิง & (ส)

๖. ม (แม่กม) เช่น **จวม** (จาม) **แวม** (แถม) **ลัม** (ลัม) **ลุ่ม** (เลียม)
๗. ย (แม่เกย) เช่น **อวย/อวย** (ขาย) **ทวย** (ทราย) **เลีย** (เลย) **รวย** (รวย)
๘. อ (แม่เกอว) เช่น **กาว** (ก้าว) **แอ** (แ้าว) **เลอ** (เลว) **เกอ** (เกี้ยว)

วรรณยุกต์

วรรณยุกต์ในอักษรไทยน้อยไม่มีรูปเหมือนกับอักษรธรรมอีสาน แต่มีเสียงวรรณยุกต์ครบทั้ง ๕ เสียงเหมือนภาษาไทย โดยที่ผู้อ่านต้องค้นหาเสียงเอาเองตามความหมายของประโยคหรือข้อความนั้นๆ เป็นเกณฑ์ในการพิจารณา เหมือนกันกับอักษรธรรมอีสานทุกประการ (แต่อักษรลาวซึ่งพัฒนาจากอักษรไทยน้อยไปเป็นอักษรประจำชาติได้เพิ่มวรรณยุกต์เหมือนอักษรวิเชียร และปรับปรุงพยัญชนะบางตัวเพื่อให้สะดวกแก่การพิมพ์)

เครื่องหมาย

เครื่องหมายในอักษรไทยน้อยมีดังนี้

๑. ไม้ขีด ใช้เป็นไม้หันอากาศ ในคำที่ประกอบด้วยสระอะ ที่มีตัวสะกด เช่น

อัว (อัน) **ัว** (นั้น)

ใช้ประกอบด้วยคำที่ประสมด้วยสระ เอะ เอ ที่มีตัวสะกด เช่น

เอิว (เป็น) **เอ็ด** (เหตุ)

ใช้ประกอบด้วยสระ เอีย ที่ไม่มีตัวสะกด เช่น

เอ็ว (เสีย) **เอ็ว** (เมีย)

๒. ไม้ขีด ใช้แทนเสียงสระ ออ ที่ไม่มีตัวสะกด เมื่อเขียนภาษาอีสาน เช่น

อัว (ป) **อัว** (พ) **อัว** (ก)

๓. ไม้กง หรือไม้กุ่ม ใช้เขียนแทนสระโอะ ลครูป เช่น

อัว (ค) **อัว** (ต)

๔. ไม้ยมก ใช้เขียนซ้ำคำหรือซ้ำความ เช่น

อัวอัว (ต่างๆ) **อัวอัว** (นานา)

ตัวเลข

ตัวเลขในอักษรไทยน้อยมี ๑๐ รูป เหมือนภาษาไทยปัจจุบัน ดังนี้

๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๐
๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๐

วิธีประสมอักษร

วิธีประสมอักษรของอักษรไทยน้อยเหมือนกับอักษรวิธีกาษาไทยปัจจุบัน คือ วางสระไว้รอบพยัญชนะต้น ทั้งด้านหน้า ด้านหลัง ด้านล่าง และด้านบน พยัญชนะตัวสะกดก็เขียนไว้บนบรรทัดเดียวกับพยัญชนะต้น โดยใช้พยัญชนะเต็ม (ยกเว้น ตัว ย สะกดที่ใช้ตัวเพ็อง ย) ส่วนพยัญชนะควบกล้ำจะใช้พยัญชนะตัวเพ็องของอักษรธรรมอีสานมาปะปนบ้าง และการใช้สระเอียที่มีตัวสะกดจะใช้เชิง ย ตัวเดียว เหมือนอักษรวิธีกาษาอักษรธรรมอีสาน

การประกอบพยัญชนะต้นกับสระหน้า ตัวอย่างเช่น

โ๓ (โต) แ๓ (แก) ไ๓ (ไป)

การประกอบพยัญชนะต้นกับสระหลัง ตัวอย่างเช่น

๓๓ (ตา) ๓๖ (มา) ๓๖ (ลำ)

การประกอบพยัญชนะต้นกับสระบน ตัวอย่างเช่น

๓๓ (จิง) ๓๖ (มี) ๓๖ (ชื่อ)

การประกอบพยัญชนะต้นกับสระล่าง ตัวอย่างเช่น

๓๓ (ล) ๓๖ (ลุง) ๓๖ (ปู่)

การประกอบพยัญชนะต้นกับสระหน้าและสระหลัง ตัวอย่างเช่น

๓๖ (เสา) ๓๖ (เก่า) ๓๖ (เจ้า)

การประกอบพยัญชนะต้นกับสระหน้า และสระบน ตัวอย่างเช่น

๓๖ (เกิน) ๓๖ (เถิง) ๓๖ (เสื่อ)

การแจกวิธีประสมอักษร

(แจกแม่ ก กา และตัวสะกด)

การแจกวิธีประสมอักษรต่อไปนี้ จะใช้พยัญชนะ ก เป็นตัวอย่าง เพื่อให้ผู้เรียนอักษรไทยน้อย ได้ฝึกหัดอ่านและหัดแจกให้เข้าใจ เพื่อแจกพยัญชนะตัวอื่นๆ ซึ่งแจกเหมือนกันดังนี้

การแจกสระ

กะ	กว	กิ	กี	กึ	กือ
กั	ก่า	กึ	กือ	กึ	กือ
กฺ	กฺ	กเว	กเว	กเว	กเว
กุ	กู	เก	เก	เก	เก
โกะ	โก	กเว	กอ	กือ	กือ
โก	โก	เก	กอ	กั	เก
กือ	กือ	กั	กั	กั	
เก	เก	กั	กั	เก	

การแจกพยัญชนะตัวสะกด แม่ กก

กั	กั	กั	กั	กั	กั
กัก	กัก	กัก	กัก	กัก	กัก
กั	กั	กั	กั	กั	กั
กุก	กุก	กุก	กุก	กุก	กุก
กอ	กอ	กอ	กอ	กอ	
กอก	กอก	กอก	กอก	กอก	

การแจกพยัญชนะตัวสะกด แม่ กน

กัณ	กาน	กิน	กีน	กิ้น	กิ่น
กุน	กูน	เคน	แกน	กน	โกน
กอน	กวน	เกียน	เกื่อน	เกิน	

การแจกพยัญชนะตัวสะกด แม่ กม

กัม	กาม	กิม	กีม	กิ้น	กิ่น
กุม	กูน	เคน	แกน	กม	โกม
กอม	กวม	เกียม	เกื่อม	เกิม	

การแจกพยัญชนะตัวสะกด แม่ เกย

กัย	กาย	กีย	กีย์	กิ้น	กิ่น
กุย	กูน	เคน	แกน	กย	กอย
เกีย					

การแจกพยัญชนะตัวสะกด แม่ เกว

กาว	กิว	กิว	กิว	กิว	กิว
กาว	กิว	กิว	กิว	กิว	กิว